

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 291/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Adrianou Krajníkovou, Advokátska kancelária, Kuzmányho 57, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 8 T 144/2009 z 18. novembra 2013, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 38/2014 z 30. apríla 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 91/2015 zo 17. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 T 144/2009 z 18. novembra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 To 38/2014 z 30. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 91/2015 zo 17. decembra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu, ktorým bol uznaný za vinného z trestného činu úverového podvodu, vo výroku o treste a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov nepodmienečne so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny.

3. Sťažovateľ poukazuje na to, že *„odôvodnenie rozsudku nekorešponduje s výrokom, a to ani v skutkovom vymedzení konania, ani v jeho právnom vymedzení“* a taktiež výrok o vine v jeho skutkovom znení *„nie je nijako odôvodnený“*, preto rozsudky okresného súdu a krajského súdu napadol dovolaním *„pre dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.“*. Pochybenie v tejto súvislosti vidí konkrétne v tom, že *„Výrok rozsudku pojednáva o spolupáchateľstve... a odôvodnenie pojednáva o účasti – iniciovanie a zosnovanie...“*.

4. Uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté z dôvodu, že jeho námietky nenapĺňajú uvedený dovolací dôvod (bod 3), keďže namietal predovšetkým skutkové závery okresného súdu a krajského súdu, ale najvyšší súd sa vôbec nezaoberal jeho *„námietkami právneho charakteru“*. Sťažovateľ na základe toho tvrdí, že rozsudky okresného súdu, krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu sú arbitrárne.

5. Sťažovateľ v závere sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že jeho základné právo zaručené podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

a rozsudkami okresného súdu a krajského súdu bolo porušené, zruší uznesenie najvyššieho súdu a rozsudky krajského súdu a okresného súdu, vec vráti na ďalšie konanie a súčasne zakáže najvyššiemu súdu, krajskému súdu a okresnému súdu pokračovať v porušovaní označených práv sťažovateľa. Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € a úhrady trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť

k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

II.A

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu

10. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou napadol aj rozsudok okresného súdu. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a o jeho odvolaní rozhodol rozsudkom krajský súd ako súd odvolací. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

11. Čo sa týka rozsudku krajského súdu, možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv rozsudkom krajského súdu a svoje dôvody uvádza v bodoch 3 a 4.

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ktoré v odôvodnení a ani v petite ani riadne nepomenoval) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského

súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci už v minulosti preskúmal a posudzoval rozsudok krajského súdu v inom konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 473/2015 a odmietol jeho sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú uznesením z 5. augusta 2015, pretože sťažovateľom uvádzané skutočnosti nijako v okolnostiach danej veci už predtým neindikovali také pochybenia v namietanom rozsudku krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd svoje rozhodnutie podľa ústavného súdu náležite odôvodnil a navyše rozhodol aj v prospech sťažovateľa oproti rozsudku okresného súdu (týmto rozsudkom mu bol uložený prísnejší trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní 48 mesiacov), pretože tento trest krajský súd znížil na 36 mesiacov.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu pre neprípustnosť podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Navyše námietky špecifikované v bodoch 3 a 4 sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku okresného súdu pred krajským súdom predtým ani nenamietal, keďže tieto zo sťažnosti a z jej príloh vôbec nevyplývajú, a napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľ nepredložil v konaní pred ústavným súdom odvolanie (ale ani opätovne podané dovolanie), hoci bol predtým už na to výslovne upozornený v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 473/2015, že je v záujme navrhovateľov, aby k podnetu priložili čo najviac im dostupných dôkazov, a tým ústavný súd presvedčili, že prijatie ich podnetu na konanie vo veci samej má svoje opodstatnenie, a preto bola jeho sťažnosť vtedy odmietnutá v tejto časti aj pre nesplnenie predpísaných náležitostí. K tomu ústavný súd nad rámec poznamenáva, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd ani nemá právomoc na ich preskúmanie.

II.C

K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného článku ústavy a dohovoru uznesením najvyššieho súdu

16. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta, že dovolanie podal z dôvodov uvedených v bode 3 a 4 a že najvyšší súd mu nedal odpovede na jeho námietky, preto je jeho uznesenie arbitrárne.

17. Ústavný súd po preskúmaní predloženého uznesenia najvyššieho súdu nie je toho názoru ako sťažovateľ, že by rozhodnutie najvyššieho súdu bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ako sa domnieva sťažovateľ, pretože uznesenie najvyššieho súdu je jasné a zrozumiteľné. Po opísaní záverov z rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu a podstaty dovolacích námietok sťažovateľa najvyšší súd dal sťažovateľovi na s. 3 až s. 5 primeranú odpoveď na jeho námietky uvedené aj v bode 3 a 4 tohto uznesenia o nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov a jeho rozhodnutie nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom žiadnej interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle, a preto nemôže vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutého uznesenia z ústavného hľadiska.

18. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu, dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným uznesením najvyššieho súdu

a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Vzhľadom na to ústavný súd už nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj prípadnými nedostatkami splnomocnenia sťažovateľa na jeho zastupovanie kvalifikovanou právnou zástupkyňou, v ktorom chýba presné označenie veci, ktorej sa má jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom týkať (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2016